

ὁ Σωκράτης, παρέχωντά σοι τὸς ἵππους, οἱ μὲν ἔτω
κακόποδας ἢ κακοσκελεῖς ἢ ἀσθενεῖς, οἱ δὲ ἔτως ἀτρό-
φους ὥστε μὴ δύνασθαι ἀκολοθεῖν, οἱ δὲ ἔτως ἀνα-
γῶγους ὥστε μὴ μένειν, ὅπως ἂν σὺ τάξῃς, οἱ δὲ ἔτω
λακτιστάς ὥστε μηδὲ τάξαι δυνατόν εἶναι, τί σοι τῶ
ἵππικῶ ὄφελος ἔσται; ἢ πῶς δυνήσῃ τοιούτων ἠγέμε-
νος ἀγαθόν τι ποιῆσαι τὴν πόλιν; ¶ Καὶ ὅς, Ἄλλὰ
καλῶς τε λέγεις, ἔφη, καὶ πειράσομαι τῶν ἵππων εἰς
5 τὸ δυνατόν ἐπιμελεῖσθαι. ¶ Τί δέ; τὸς ἵππέας
ἐκ ἐπιχειρήσεις, ἔφη, βελτίονας ποιῆσαι; ¶ Ἐγω-
γε, ἔφη. ¶ Οὐκ ἔν πρῶτον μὲν ἀναβατικωτέρους
ἐπὶ τὸς ἵππους ποιήσεις αὐτῶς. ¶ Δεῖ γέν, ἔφη· καὶ
γὰρ, εἴ τις αὐτῶν καταπέσοι, μᾶλλον ἂν ἔτω σώ-
6 ζοίτο. ¶ Τί γάρ; εἰάν τις κινδυνεύειν δέη, πότε-
ρον ἐπάγειν τὸς πολεμίους ἐπὶ τὴν ἄμμον κελεύσεις,
ἐνθα-

§. 4. παρέχωντα] Vitium ope-
rarum Caesarianae παρέχωντα trans-
latum est in Ernestinas. Recte vero
admonuit Edwards, verbum πα-
ρέχωντα referri ad diuites ciues,
qui equos suppeditabant equitatu
publico ex lege et more Attico, de
quo noster in Oeconom. II, 6.
Hipparchico I. §. 9 Agesil. I. §. 24.
H. Gr. III, 4, 16. Hi igitur dici
possunt ἵπποτροφεῖν ἐκ καταλόγου.
Vide infra ad cap. 4.

κακόποδας ἢ] Deleri vult Reif-
kuis, ut glossema τῶ κακοσκελεῖς,
quod mihi non placet. In re
equestri καλόποδες et κακόποδες
ἵπποι memorantur: et aliud est
πῶς aliud σκέλος. in utroque vi-
tium et pulcritudo quaedam lo-
cum habet. Κακοσκελεῖς ex h. l.
laudat Pollux II, 193. Ern. Vid.
Xen. de Re eq. I, 3. 4. 5.

ἀτρόφους] Appellari P. Victo-
rius censet, qui naturae vitio non
sentiunt cibum, sed semper tenues
imbecillique manent. Bessario recte
reddidit strigosos. Nam siue natu-
rae vitium est, siue inopia aut ni-
miis laboribus contracta est tenui-
tas et imbecillitas, strigosus equus

recte dicitur. Λακτιστά] sunt Var-
ronis calcitriones. vid. Victor. Var.
Lect. IV, ult. Ἀνάγωγοι autem sunt
equi nondum domiti et condocesfacti;
die noch nicht abgerichtet oder zu-
geritten sind. Sic IV, 1, 3 canes
ἀνάγωγοι dicuntur. Ern. Cf. de
eadem re Xen. de Mag. Eq. I, 3. 4.

μηδὲ τάξαι] Edd. vett. μὴ μετ-
άξαι, et in marg. Castal. μετα-
τάξαι.

καλῶς τε] Pro τε est γε ap.
Stob.

ἵππων] Edd. vett. ἵππέων. vi-
tiose.

§. 5. ἐκῶν — γέν ἔφη] Haec
omnia in Iunt. exciderunt, dum
librarii oculus ab ἔφη altero ad
alterum aberraret.

αὐτῶς] Absit a Stob. Melius
autem intelligitur. Caeterum ean-
dem rem auctor de Mag. Eq. I, 5
exprimit ita: πρῶτον μὲν τὸς ἵπ-
πέας ἀσκητέον, ὅπως ἐπὶ τὸς ἵπ-
πους ἀναπηδῶν δύνωνται· πολλοῖς
γὰρ ἤδη ἢ σωτηρία παρὰ τῆτα
ἐγένετο.

§. 6. δέη] Edd. vett. δέοι, sed
coniunctivus rectius iungitur τῶ
εἰάν.